

Sygn. akt III AUa 259/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka (spr.) SSO del. Beata Górską
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2013 r. w Szczecinie

sprawy S. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 19 lutego 2013 r. sygn. akt VI U 3423/12

oddala apelację.

SSO del. Beata Górską SSA Anna Polak SSA Barbara Białecka

Sygn. akt III AUa 259/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 listopada 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił S. A. prawa do wcześniejszej emerytury wobec braku co najmniej 15 lat stażu pracy w szczególnym charakterze. Organ rentowy uznał za udowodnione, że ubezpieczony wykonywał taką pracę jedynie przez 3 lata i 10 miesięcy; odmówił jednak zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia - pracy nauczycielskiej w Zakładzie (...) w R. od 1 sierpnia 1973 r. do 31 października 1982 r. oraz od 1 września 1986 r. do 3 września 1990 r., wskazując że na podstawie przedłożonych dokumentów nie można ustalić liczby godzin dydaktycznych z uczniami, ani wymiaru czasu pracy nauczycielskiej.

W odwołaniu pełnomocnik ubezpieczonego podtrzymał w całości złożony wniosek, domagając się jednocześnie obciążenia organu rentowego kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił odwołanie S. A., ustalając, że ubezpieczony urodził się w dniu (...) r. Jego łączny staż ubezpieczeniowy (udowodnione okresy składkowe i nieskładkowe) na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosił 25 lat, 2 miesiące i 22 dni. Ubezpieczony nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego, nie pozostaje w zatrudnieniu. Wniosek o emeryturę złożył w organie emerytalnym w dniu 30 kwietnia 2012 r.

W okresie od dnia 1 sierpnia 1973 r. do 31 października 1982 r. S. A. był zatrudniony w ustawowym wymiarze czasu pracy (42 godzinny tydzień pracy) w Zakładzie (...) w R., kolejno na stanowiskach: instruktora nauki zawodu od 1 sierpnia 1973 r. do 30 czerwca 1982 r. oraz kierownika warsztatów szkolnych od 1 lipca 1982 r. do 31 października 1982 r.

W okresie od 1 listopada 1982 r. do 31 sierpnia 1986 r. ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Zespole Szkół - (...) w R. na stanowisku nauczyciela praktycznej nauki zawodu.

Dodatkowo w tym czasie kontynuował zatrudnienie w Zakładzie (...) w R., gdzie pracował na stanowisku kierownika warsztatów szkolnych, w okresie od 1 listopada 1982 r. w wymiarze ¼ etatu (10,5 godzin tygodniowo), a od 1 kwietnia 1985 r. w wymiarze 1/3 etatu (14 godzin tygodniowo).

W okresie od 1 września 1986 r. do 3 września 1990 r. S. A. ponownie został zatrudniony wyłącznie w Zakładzie (...) w R., na stanowisku kierownika warsztatu szkolnego.

Odwołując się do treści art. 47 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. z 2009 r. Dz.U. nr 153, poz. 1227 ze zm.; dalej jako „ustawa emerytalna”), art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (tekst jedn.: Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, dalej jako: KN) oraz § 2 ust. 1, § 4 i §15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8 poz. 43 ze zm.; dalej jako „rozporządzenie z 1983 r.”) Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie okazało się nieuzasadnione.

Na wstępie rozważań Sąd pierwszej instancji stwierdził, że akceptuje stanowisko utrwalone w judykaturze, że przepis art. 88 KN jest regulacją szczególną wobec przepisów ustawy z 1998 r. i w zakresie uprawnień emerytalnych nauczycieli normuje wymagania, których spełnienie uprawnia nauczyciela do emerytury, a więc określenie pracy w szczególnym charakterze, użyte w art. 88 ust. 1 KN, ma charakter autonomiczny i pełny (zob. wyrok SN z dnia 19 października 2010 r., II UK 108/10, LEX nr 688682). Dalej stwierdził, że § 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) przewiduje, iż nauczyciel, wychowawca lub inny pracownik pedagogiczny wykonujący pracę nauczycielską wymienioną w art. 1 pkt 1-7 KN, określoną w tej ustawie jako praca zaliczona do I kategorii zatrudnienia, nabywa prawo do emerytury na zasadach określonych w § 4 i jest uważany za wykonującego pracę w szczególnym charakterze.

Sąd Okręgowy podał, że w analizowanym postępowaniu ubezpieczony domagał się przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury w związku z przepracowaniem ponad 15 lat w warunkach szczególnych, wskazując że w warunkach szczególnych pracował nieprzerwanie w okresie od dnia 1 sierpnia 1973 r. do dnia 3 września 1990 r., będąc zatrudnionym na stanowisku instruktora praktycznej nauki zawodu oraz kierownika praktycznej nauki zawodu. W ocenie Sądu meriti w niniejszej sprawie nawet uznanie wszystkich twierdzeń ubezpieczonego za prawdziwe, nie mogło prowadzić do ustalenia, że spełnił on warunki niezbędne do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury.

Zdaniem Sądu I instancji odwołujący nie dostrzegł, że w świetle obowiązujących uregulowań prawnych, jak również ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2000 r., II UKN

729/99, OSNAPUS 2002 nr 10, poz. 244 i z dnia 10 stycznia 2006 r., I UK 129/05, OSNP 2006 nr 23-24, poz. 36, z dnia 10 lutego 2010 r. II UK 166/00, LEX 583808) nie każdy okres pracy zwanej pracą instruktora praktycznej nauki zawodu podlega zaliczeniu jako staż pracy w szczególnym charakterze, uwzględniany przy ocenie uprawnień do wcześniejszej emerytury. W tym względzie Sąd meriti wyjaśniająco podał, że z treści przepisu § 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynika, iż prawo do emerytury na zasadach określonych w § 4 nabywa nauczyciel, wychowawca lub inny pracownik pedagogiczny jeżeli wykonywał pracę nauczycielską wymienioną w art. 1 pkt 1-7 KN, określoną w tej ustawie jako praca zaliczona do I kategorii zatrudnienia. Zakres podmiotowy ustawy Karta Nauczyciela w chwili jej wejścia w życie obejmował jednak wyłącznie nauczycieli, wychowawców i innych pracowników pedagogicznych państwowych szkół i innych placówek oświatowych i szkoleniowych, wychowawczych, opiekuńczo-wychowawczych, utworzonych i działających na podstawie ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania, nauczycieli i wychowawców placówek leczniczych,

leczniczo-wychowawczych i leczniczo-opiekuńczych, nauczycieli, wychowawców i innych pracowników pedagogicznych zakładów poprawczych, schronisk dla nieletnich, rodzinnych ośrodków diagnostyczno-konsultacyjnych oraz szkół przy zakładach karnych, pracowników pedagogicznych bibliotek szkolnych i pedagogicznych, ośrodków metodycznych i placówek poradnictwa wychowawczo-zawodowego, nauczycieli zatrudnionych w szkołach, placówkach kształcenia artystycznego dzieci i młodzieży, placówkach wychowawczych i placówkach opiekuńczo-wychowawczych, prowadzonych przez związki spółdzielcze, instytucje i organizacje społeczne prowadzące statutową działalność oświatowo-wychowawczą i kształcenie artystyczne, nauczycieli zatrudnionych w organach administracji państwowej na stanowiskach wymagających kwalifikacji pedagogicznych w zakresie ustalonym ustawą oraz nauczycieli zatrudnionych w organizacjach politycznych i społecznych oraz w związkach zawodowych na stanowiskach wymagających kwalifikacji pedagogicznych w zakresie ustalonym ustawą.

Jak z powyższego wynika, grupą zawodową nie objętą Kartą Nauczyciela byli nauczyciele praktycznej nauki zawodu niewymienieni w art. 1 ustawy. Dalej Sąd Okręgowy podał, że w art. 5 ustawy (skreślonym z dniem 6 kwietnia 2000 r. przez ustawę z dnia 18 lutego 2000 r., Dz. U. z 2000 Nr 19, poz. 239) przewidziano delegację dla Ministra Oświaty i Wychowania, zgodnie z którą mógł rozszerzyć stosowanie Karty Nauczyciela lub niektóre jej postanowienia na nauczycieli szkół i placówek szkolących oraz oświatowo-wychowawczych innych niż wymienione w art. 1, na pracowników uspołecznionych zakładów pracy pełniących funkcję instruktorów praktycznej nauki zawodu lub prowadzących pracę wychowawczą z młodocianymi pracownikami w placówkach zbiorowego zakwaterowania, dla których praca dydaktyczna i wychowawcza stanowi podstawowe zajęcie oraz na pracowników pedagogicznych zatrudnionych na stanowiskach nauczycieli w ośrodkach szkolenia i doskonalenia kadr i ośrodkach szkolenia zawodowego oraz zawodowych kuratorów sądowych.

Minister Edukacji Narodowej wydał rozporządzenie w sprawie rozciągnięcia niektórych przepisów Karty Nauczyciela na instruktorów praktycznej nauki zawodu oraz na niektórych innych pracowników uspołecznionych zakładów pracy, prowadzących prace pedagogiczne i wychowawcze dopiero w dniu 10 sierpnia 1988 r., z mocą obowiązującą od 1 września 1988 r., (Dz. U. Nr 34, poz. 261) i dopiero od tej daty pracownicy pełniący funkcje instruktorów praktycznej nauki zawodu zostali objęci przepisami Karty Nauczyciela, między innymi w zakresie uprawnień emerytalnych. Wprowadzając to rozporządzenie Minister nie określił, iżby miało ono zastosowanie do okresu przed 1 września 1988 r. Jeśli miałyby tak być, to niewątpliwie rozporządzenie stanowiłoby o tym, gdyż wyrażona w ustawie delegacja (art. 5) nie obligowała Ministra do rozciągnięcia jej na określonych pracowników, a tylko taką możliwość ustanawiała. Te same uprawnienia płynęły z późniejszego rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 września 1998 r. w sprawie rozciągnięcia niektórych przepisów Karty Nauczyciela na instruktorów i kierowników praktycznej nauki zawodu oraz na niektórych innych pracowników prowadzących prace dydaktyczne i wychowawcze (Dz. U. Nr 126, poz. 833), a już nie w przepisach wykonawczych, lecz w ustawie Karta Nauczyciela, praca nauczycieli praktycznej nauki zawodu została uznana za pracę nauczycielską po zmianie ustawy od dnia

6 kwietnia 2000 r. ustawą z dnia 18 lutego 2000 r. (Dz. U. Nr 19, poz. 239), pod warunkiem posiadania kwalifikacji określonych dla nauczycieli praktycznej nauki zawodu oraz wykonywania pracy dydaktycznej i wychowawczej w wymiarze przewidzianym dla tych nauczycieli (art. 1 ust. 2 pkt 4 ustawy).

W świetle powyższego okres pracy w charakterze instruktora praktycznej nauki zawodu może być zaliczony nauczycielowi do pracy w szczególnym charakterze dopiero od dnia 1 września 1988 r., tj. od wejścia w życie rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 sierpnia 1988 r. w sprawie rozciągnięcia niektórych przepisów Karty Nauczyciela na instruktorów praktycznej nauki zawodu oraz na niektórych innych pracowników uspołecznionych zakładów pracy prowadzących prace pedagogiczne i wychowawcze (Dz. U. Nr 34, poz. 261. Inaczej mówiąc, w odniesieniu do instruktorów praktycznej nauki zawodu okresy ich pracy przed dniem 31 sierpnia 1988 r. nie są okresami pracy w szczególnym charakterze uprawniającymi obecnie do emerytury nauczycielskiej.

Dla niniejszej sprawy takie rozstrzygnięcie ma znaczenie decydujące, gdyż ubezpieczony na stanowisku instruktora, nauczyciela, kierownika warsztatu szkolnego był zatrudniony w Zakładzie (...) w R. od 1 sierpnia 1973 r. do 3 września 1990 r. Skoro instruktorzy zatrudnieni w innych miejscach niż szkoły nie podlegali ustawie Karta Nauczyciela do dnia 1 września 1988 r., zatrudnienie odwołującego się od dnia 1 sierpnia 1973r. do dnia 31 sierpnia 1988 r. w Zakładzie (...) w R. nie mogło być traktowane jako okres wykonywania pracy warunkach szczególnych.

Z kolei pozostały wskazywany przez ubezpieczonego sporny okres pracy nauczycielskiej w Zakładzie (...) w R. liczony od dnia 1 września 1988 r. do dnia 3 września 1990 r. wynosi tylko 2 lata i 3 dni, a zatem jest niewystarczający dla przyznania prawa do wcześniejszej emerytury.

W tej sytuacji Sąd oddalił wniosek dowodowy ubezpieczonego o przesłuchanie świadków i ubezpieczonego, uznając że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do jej rozstrzygnięcia, bowiem niezależnie od tego jaki był wymiar pracy dydaktycznej S. A. w spornym okresie i tak, ze względów prawnych, nie było możliwe zaliczenie spornego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych. Zgodnie z normą art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu mogą być wyłącznie fakty mające istotne znaczenie w świetle podstawy faktycznej i prawnej sprawy. Przepis ten przewiduje uprawnienie sądu do selekcji zgłaszanych dowodów jako skutku dokonanej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. Dowody, które nie odpowiadają tym kryteriom sąd jest uprawniony pominąć (art. 217 § 2 k.p.c. w zw. 227 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe Sąd zwrócił uwagę, że z treści odwołania wynikało, że zawnioskowani świadkowie oraz ubezpieczony mieliby zostać przesłuchani na okoliczność wykazania rodzaju pracy wykonywanej przez ubezpieczonego, okresu jej wykonywania, wymiaru czasu pracy, określenia obowiązków kierownika warsztatów szkolnych i wymiaru godzin wykonywania poszczególnych obowiązków w tygodniu pracy. Zdaniem Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy nawet w sytuacji gdyby świadkowie potwierdzili wersję ubezpieczonego, iż faktycznie w całym spornym okresie pracował on w charakterze instruktora praktycznej nauki zawodu, posiadał do tego odpowiednie kwalifikacje oraz wymiar jego czasu pracy dydaktycznej wynosiłby co najmniej 22 godziny tygodniowo, okoliczność ta nie miałaby wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wobec opisanej szczegółowo wyżej prawnej niemożliwości uznawania jakiejkolwiek pracy instruktorów praktycznej nauki zawodu w okresie przed 1 września 1988r. za pracę w warunkach szczególnych.

Mając wszystko powyższe na uwadze, w oparciu o przepis art. art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie apelację wywiódł ubezpieczony i zaskarżając go w całości, wniósł o jego zmianę i uwzględnienie odwołania, poprzez przyznanie ubezpieczonemu emerytury zgodnie z wnioskiem, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji. Nadto wniósł o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję.

Apelujący zarzucił wyrokowi:

1. nierozpoznanie istoty sprawy poprzez brak ustalenia, czy praca wykonywana przez ubezpieczonego w Zakładzie (...) stanowiła pracę w pełnym wymiarze nauczycielskiego czasu pracy, tj. przynajmniej 22 godziny zajęć dydaktycznych tygodniowo,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:
 - a) art. 88 ustawy Karta Nauczyciela poprzez przyjęcie tego przepisu jako podstawy roszczenia ubezpieczonego, podczas gdy ubezpieczony wywodzi swoje prawo do wcześniejszej emerytury z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
 - b) § 1 ust. 2, § 2 oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zw. z art. 42 ustawy Karta Nauczyciela poprzez ich niewłaściwe zastosowanie;
 - c) § 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez jego niezastosowanie, co skutkowało przyjęciem, iż ubezpieczony nie ma wymaganej liczby lat pracy w szczególnym charakterze.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja ubezpieczonego okazała się nieuzasadniona.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się wadliwości postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Sąd Okręgowy oceniając zgromadzony materiał dowodowy i rozstrzygając w sprawie działał w zgodzie art. 233 § 1 k.p.c., bowiem ustalił wszystkie istotne okoliczności sprawy, dokonał wyczerpującej oceny całości dowodów. Prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne oraz należycie umotywowaną ocenę prawną sporu Sąd Odwoławczy przyjmuje za własną, w pełni podzielając wywody zawarte w szczegółowym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z tego też względu Sąd Apelacyjny nie dostrzega potrzeby ponownego szczegółowego przytaczania zawartych w nim argumentów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776; z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, lex nr 585720 i z dnia 24 września 2009 r., II PK 58/09, lex nr 558303).

Odnosząc się do zarzutów apelacji należy w pierwszej kolejności wskazać, że przepisy art. 88 Karty Nauczyciela tworzą pełną i wyczerpującą regulację warunków przejścia na emeryturę nauczycieli bez względu na wiek i nie mogą być traktowane jako regulacje pomocnicze, wypełniające niejako – w zależności od woli ubezpieczonego – przepisy ustawy o emeryturach i rentach. S. A. nie może więc domagać się z jednej strony, aby organ rentowy, a następnie sąd uwzględnił wskazywany okres pracy na mocy art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, by następnie ustalać czas jego pracy w tym samym okresie w oparciu o Kartę Nauczyciela. Z tej samej przyczyny za chybiony należało uznać zarzut skarżącego dotyczący naruszenia przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zw. z art. 42 KN.

Mając na uwadze powyższą konstatację należy równocześnie zwrócić uwagę, że apelujący niezasadnie koncentruje swoją uwagę na okoliczności związanej

z wymiarem czasu pracy nauczyciela, gdy z prawidłowych ustaleń i rozważań Sądu meriti wynika, że praca ubezpieczonego w charakterze instruktora praktycznej nauki zawodu w okresie od 1 sierpnia 1973 r. do 31 października 1982 r. oraz od 1 września 1986 r. do 31 sierpnia 1988 r. nie mogła być ubezpieczonemu w ogóle zaliczona do pracy w szczególnym charakterze. Po pierwsze ta grupa zawodowa nie została objęta zakresem regulacji Karty Nauczyciela (art. 1 KN). Po drugie zaś, Minister nie wydał do dnia 1 września 1988 r. - mimo posiadania do tego uprawnienia,

nadanego mocą art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz. U. z 1997 r. Nr 56, poz. 357 ze zm.) - rozporządzenia w sprawie rozciągnięcia na instruktorów praktycznej nauki zawodu takich jak ubezpieczony, przepisów tej ustawy lub niektórych jej postanowień. W konsekwencji brak jest podstawy prawnej do uwzględnienia spornego okresu pracy S. A. przy ustaleniu uprawnień do wcześniejszej emerytury (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 lutego 2010 r., sygn. akt II UK 166/09, Lex nr 583808).

Powyzsza praca ubezpieczonego - w charakterze instruktora praktycznej nauki zawodu - nie mogła również skutkować przyznaniem świadczenia emerytalnego ubezpieczonemu na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Artykuł 184 wskazanej ustawy w zw. z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) stawia wymóg legitymowania się co najmniej 15 - letnim okresem pracy w szczególnym charakterze. Skoro ustawodawca uznał, że praca ta ma szczególny charakter dopiero od 1 września 1988 r. (rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 sierpnia 1988 r. w sprawie rozciągnięcia niektórych przepisów Karty Nauczyciela na instruktorów praktycznej nauki zawodu oraz na niektórych innych pracowników uspołecznionych zakładów pracy prowadzących prace pedagogiczne i wychowawcze – Dz.U. nr 34, poz. 261), to ubezpieczony dopiero od tej daty wykonywał pracę w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Reasumując, należy więc stwierdzić, że Sąd Okręgowy w sposób szczegółowy i logiczny prześledził całokształt regulacji prawnych dotyczących tej grupy zawodowej i na tej podstawie - odnosząc się do wyżej wskazanego okresu - wyprowadził zasadny i należyście umotywowany wniosek, iż ani ustawodawca ani mający do tego kompetencje Minister nie stworzyli podstawy prawnej, która pozwoliłaby orzec zgodnie z wolą ubezpieczonego. Okres zatrudnienia S. A. od dnia 1 sierpnia 1973 r. do dnia 31 sierpnia 1988 r. w Zakładzie (...) w R. zasadnie nie został więc potraktowany jako okres pracy w szczególnym charakterze.

Pozostały, wskazywany przez ubezpieczonego sporny okres pracy (od dnia 1 września 1988 r. do dnia 3 września 1990 r.) wynosi zaledwie 2 lata i 3 dni, a więc jest niewystarczający do przyznania S. A. prawa do wcześniejszej emerytury.

Mając na względzie przedstawioną powyżej argumentację Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego.